

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Bie, Jacob Christian.

Lov-Tale over den navnkundige Helt Vice
Admiral Peder Tordenskiold.

København : trykt hos Johan Rudolph Thiele,
1770

20 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.



DET KONGELIGE BIBLIOTEK

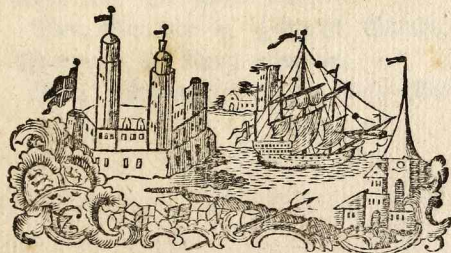


130016788326

Euxedorph...

Lov = Tale
over
den navnkundige
Helt
Vice Admiral
Peder Tordenskiold.

Skreven ved
Jacob Christian Bie.



Kiøbenhavn 1770.
trykt hos Johan Rudolph Thiele, boende i Peder-Hvitsfeldt-
Strædet og findes sammesteds tilkiøbs.

1853

1853

1853

1853

1853

1853

1853

1853



1853

(*Seneca in Hercule oeteo.*)

Sed Locum Virtus habet inter Astra;
Vere dum Flores venient tepenti,
& Comam Sylvis Hiemes recident,
(Vel Comam Sylvis revocabit Æstas)
Pomaqve Autumnno fugiente cedent,
Nulla te Terris rapiet Vetustas,
Tu Comes Phoebo, Comes ibis Astris!

* * * * *
Saavel i Sommers sode Dage
Som i den haabefulde Vaar,
I frugtbar Høst og Vinters Plage,
Du Tapperhed blandt Stierner staaer,
Ey nogen Tid Dit navn udslættet,
Men skinnende af Phoebi Glands,
Du Stiernerne sin Rang astrætter,
Naar Phoebi Børn dig fette Krands!

(over forfattet af ...)

Jeg har den

Fortale.

(...)

Jeg har den Ere hermed at lægge for Lyset en Lovtale over den Velbektente, men aldrig nok berømte Vice Admiral Peder Tordenskiold. — Vel have vi hans fuldstændige Historie samlet, af vor velfortiente Caspar Peter Rothe (nu General Auditeur og Landsdommer i Nørre Jylland). Men da dette Værk i Tre Tømer (hvoraf jeg har berømt mig) ey er i alles Hænder, har jeg uddraget det vigtigste deraf i Korthed, for at gjøre Tordenskiolds Bedrifter almindelig bekiendte, og ved Poesiens Behagelighed (ifald den er i min Magt) at give dem et nyt Lys.

Der vil nok gives de Kunsdommere, som ansee min Eloge for at være overdreven i Berømmelse. Jeg veed meget vel, at efter den nærværende Smag i det skionne, bør Bierningerne i en Eloge allene anbringes,
da

Fortale.

da deres Værd maae tale for sig selv; Epitheta, eller, Biord, ere forhadte i Smagens Skole, alt dette tilstaaer jeg som en Sandhed, der dog taaler nogen indskrænkelse. Digter af dette Slags ere de vanskeligste at udføre og overalt. er det altid lettere at bedømme end at forfærdige et Værk. Jeg har med Overlæg og frit Forsæt, veget lidet uden for de almindelige Smagens Regler og allevegne søgt, at vise min Heltes Bedrifter i den fulde Glans, hvilket reyser sig deraf, at jeg veed der gives nogle, som endog tør lasse denne af Fædrenelandet saa vel fortiente Helt. Det er ey usædvanligt at høre ham nævne: som en forboven, uforsigtig og dumdriftig Mand. — Men de gode Herrer, som tænke at bygge sig Værestøtter, paa den sande Tapperheds Forringelse, behage noye at overveye hans Gierninger, da de ville befinde, at Overlæg, Hurtighed og et ret Helte-Hierte, findes i de vigtigste og i de mindre, som endog synes lidt forbovne, lyser dog en uovervindelig Lyst, til at tiene Fædrenelandet og et Mod som ey umuelighed selv kunde affrække. — Fængsel kaldes gjerne alt det forbovent, som kand komme dens eget bange Hierte til at skielve og det Ord Forsigtighed, er et Dække som skjuler mangen ægte Pultron.

Fortale.

De som dadle vor kiække Tordenstiold, maae forlade mig, at jeg anseer dem enten som avindshyge over hans Værelse, eller som Spradebaser, der tale haant om alt det, som er dem en unuelighed at efterligne.

Kort, her er baade en Lovtale og et Forsvars Skrift. — Heltens Værelse bør fornøjes i Huskommelsen dens opløbende Værelse tør maaskee anspore andre tappre Gemytter, ved at see Heltens Gjerninger æres af Eftertiden.

Inidlertid skylder jeg den tappe Landsmand et Værelse og vil være fornøjet, om mit Digt, som kand have mange væsentlige Feyler, tillige kan frem vise nogle gode Træk.

Autor.

Ar-

Arma Virumqve Cano.

En Skialdrer fordim sang, men ach med hvilken Lykke,
Han selv blev større Helt, end Helten han beskrev,
Natur som i min Helt har skabt et Mestersykke
Sig hvorfor en Homer' for ham en dannet blev?

Sandt nok, om største Helt, maae største Skiald fortælle,
Homerus eene kan besynge dig Achill!

Dog seer jeg Ludvigs Koes en Boileau bestiale
Dg troer at Evners Kraft med Villien vore til

Thi syng min Muse! syng, om Krigens store Torden,
Der nedsoeg Liv og Mod i mangen Fiendes Brøst,
Forøvige din Helt med Sang for hele Norden
Dg hvis du synger vel, forøviges din Nøst!

Oprens sig den Helt, en pragtig Vrestøtte,
Som kan paa Jordens Bund i slagne Fienders Rng,
Indhugge deres Straf som svække Landets Nytte
Dg dristigt vække op den Løve som laae tryg?

hvad

Hvad gior da ey den Helt som naar afgrunden bræler,
 Af Skibet *Utna* ligt, paa Vandet spruder Ild,
 Hvis hede Virkning og hvis tørre Kraft, den seker
 Der som en *Titans* Slægt mod Himlen storme vil?

Du veed ey hvo er størst; Eenfoldig Sang-Gudinde!
 Hin Helt har meyer nok, maasse, paa tørre Land,
 Naar denne fægte maage mod Belger, Folk og Vinde,
 Nok er det, den er stor, som tappert fægte land!

At *Peder Tordenskiold*, har fægtet som en Løve,
 Ey Eene, adelagt en lige Fiendes Magt,
 Men end med Overmand har tordet Stykke prøve,
 Har mange Vidnesbyrd, forlangst, for Dagen lagt:

Hvor ofte har han ey, naar Hav og Himmel brumlet,
 Og Dødens Billede paa hver en Belge reed,
 Naar Tong og Masket peeb, sig paa et Træe omtumlet,
 Saa lief og angest frie, som selve Kollighed?

Hvor ofte har han ey, saa tordnet med Canoner,
 At det oprørte Hav selv skumme fraadet stoed?
 Ja! naar dets Bund var fuld af skælvende Tritoner,
 Saa baer dets Glæde nok som skalv for Heltens Mod!

Spørg hver en Tidens Mand, som smilende vil svare:
 Da Rom den skalv af Skrak, da navtes *Hannibal*
 Og da vort *Cimbrien*, var stad i Krigens Fare,
 Hver Fiende gittrede for *Norges* Torden-Anald.

Spørg dem hvis Stræbsomhed igiennem smulle Skæfter
 Ved Pennens varig Tolk, til Eftertidens Mand
 Med sand Oprigtighed bevare de Bedrifter,
 Som Sandhed redde bør fra Glemsomhedens Land,

Spørg

Spørg vor, nu gode Ven, vor Naboe, da vor Fiende,
 Dens Gienfvar for vor Helt, blir idel, Vres Kæst,
 Thi hvo som Tapperhed og Dyden selv har inde,
 Maa elske ære den endog i uvens Brøst.

Hvis nogen Norges Mod og Tapperhed vil nægte,
 Et navn dens Helte tidt har kiøbt med Livets Sold,
 Hvis en ubillig vil mod Veldens Bidner sægte,
 Saa sig ham du har fæd den Tappre Tordenskiold!

Det Navn er meer end nok, saa snart Du dette nævner,
 Blir Tapperhed en Skat i Norges Bierge Rist,
 Og hvis Bankundighed et Mesterstykke levner
 Uvidende derom, saa viis ham dette Skrift!

Dog viis ham en mit Skrift, som kun hans navn forringer,
 Min Geist er ikkun vant i Stev at tumle om,
 Men om den sig end her med, Hindars Fart opfvinger
 Den knap til Foden af min Heltes Støtte kom.

At nævne hver i ser, af alle de Bedrifter,
 Som Bessel i sin Tid til Landets gavn har gjort,
 Er indhold meer end nok, for større Vid og Skrifter,
 Men for min ringe Geist, et Væne alt for stort.

Knap havde han sin Drim det lille Kre *) bortbyttet
 Med Lovendahls Galley, før strax hans Løve Mod
 Som med en større Magt sin Lyft fandt understøttet,
 Udviste han en var det Svenske Vaaben **) goed.

B

Rom

*) Det første Skib Tordenskiold blev betroet, da han enda en var 19 aar var en
 Enav paa 4re Canoner, Drimen kaldet.

**) Svenske Vaaben kaldtes den første Priis, han med Lovendahls Gallene erobrede,
 anden Dagen efter at han gif ud med den fra Langesund, den var en af
 Fiendens beste Kapere, en Hufert paa 2 Stykker og 7 Vasser.

Kom hen til **Trogen** *) kom og see hvor han sig tumler
 Saa fixt og modig om, med Fiendens dobbelt Magt,
 Da Mast og Stænger faldt, da Krud og Kugler brumler,
 Da stoed vor unge Helt urnygget, uforsagt.

Han fordrer Fienden selv, men naar den ham vil hente
 Og modig af sin Magt, paa Dytten sikker er,
 Han viser hannem af igien med blodig Kente
 Og lærer at man ey bør komme Lynild nær. **)

Vog **Torrefow** ***) opbyg min Helt en Vreflette
 Skient paa dit eget Tab, din Rytter sølte det:
 At Sværd som Helte bær til Fødelandets Nytte,
 Og hveskes ved dets Hevn, ey gribes kan saa let?

Ney at ey Overmagt Dit Hierte kunde skrække,
 Udvises indelig, den Gang du savned Krud,
 Din Fiende tænkte til en Seyer-Krands at række,
 Men greb en Løve fat, som trykked' Blodet ud.

Han greb dig modig an, som ey i Rustning, lige,
 Men som Angriber maae for den angrebne slye,
 Og kunde enda knapt sig redde med at vige,
 Thi trende gang i Nød, du søgte ham paa nye ****)

Hvad seuge Alvind end om denne Handel taler,
 Den dog oprenser Dig en Støtte paa Din Grav,
 Hvor Mandom, Mod og Lyst, tilbillig Vre maler
 Med rene Pensel Strøg, Dit klække Hierte af

Den

*) En Havn imellem Wischmund og Tornebusken.

**) See Tordenskiolds Historie I Tom. pag. 67 see pag. 114 Hans Brev til
 Commendanten i Gorrenborg, og 117: 118.

***) En udhavn paa Pynten af Skaane Land. see Histor. pag. 149.

****) See Historie pag. 170 o. s. v.

Den Dydens Etskere, Befordrer og Belønner,
 Den Tappre Fredertich, den stolte Nordens Zir,
 Som selv den største Helt, paa andre Helte skienner
 Og til Belønning Dig en Tre-Palme gir *)

Jeg vil ey slynge om den Prøve Du loed kiende
 Af meer end Love Mod, paa Jasmunds **) vaade Bugt,
 Den Helt fortienet Noes som redder sig fra Evende,
 Men enda mere den som driver dem paa Flugt,

Ey om hvordan du vant, at jage, slaae og vinde
 Søe Stierne ***) mærker med Canoners Torden-Skye
 Og næsten gjør til Priis, en dobbelt mægtig Fiende,
 Som søgte sin Fordeel og Redning i at slye,

Hvordan Du loed Dig som en Vessel først tilshue,
 At plante overalt i Dybers Furer Stræk,
 Men som en Tordenstjold ****) begyndte ret at lyne
 Og give Fiendens Magt alt meer og mere Knæk.

Ney her fik Helten Stød sin Modighed at øve,
 Da Gabel bæd derom, og Nordens Frederich
 Som kiendte Tordenstjold af mangen udvist Prøve,
 Gav Gabel Hannem med som ud mod Fienden gif.

B 2

Hyo

*) For denne Tappre Gierning blev han af Kong Frederich den 4de ophøyet til virkelig Capitaine i Søe Etaten, efter at hand først havde været underkastet General Fiscals Tiltale, dersfore.

**) See Historie pagina 360 o. s. v.

***) Søe Stierne, hedde den Comanderende som førte det Svenske Orlogs-Skib Vessel paa 64 Canoner, hvilket Tordenstjold, med Fregatten hvilde Den paa 30 Canoner, forfulgte og virkelig havde opbragt, dersom ey hans folk havde viset sig modvillige i at entre.

****) 1716 d. 24 Februarii fik han sit Adels Drev og i Staden for Vessel blev kaldet Tordenstjold.

Hvo er nu den som skal **Wachtmesters** *) **Magt** udspende?
 See der er **Tordenstiold!** han bringer fuld **Rapport,**
 Hvor **Fienden** er; hvor **stærk;** nu blev **begyndt** den **Feyde,**
 Hvor **Gabel Mester** blev og **hine** kom til **Kort;**

Her **tordner** **Dødens** **Bud,** her **Lod** og **Krud** **forstrækker,**
 Her **zitrer** selv **Natur** for **Kunstens** **vrede** **Bold,**
 Hift **terer** **Ildens** **Kraft,** her **Kuglen,** **knuser** **svækker**
 Det **synkesferdig** **Skib,** men **hvor** er **Tordenstiold?**

I **giennem** **Knag** og **Brag** jeg **hører** alt **hans** **Mæle,**
 O! **raaber** han: det er en **meer** end **kiedsom** **Dag!**

Hvi **skal** jeg **ligge** her **sa** **erkesles** og **dvæle,**
 Som **blot** **Lilskuere** i **dette** **kieffe** **Slag?**

O! at jeg **maatte** dog **Hvidørnens** **Krop** **afplukke!**
 Det **Tie** **Gang** **bedre** var **den** **gang** jeg **savnede** **Krud,**
 Jeg **før** i **Band** og **Brand,** mit **Dne** **vilde** **luffe,**
 End **luffes** **saadan** **fra** **min** **Seyer** = **Palme** **ud,**

Jeg **fagte** **vil** og **maae** om **all** **ulykke** **synser,**
 Om **Dødens** **Fakkell** end i **hvert** et **Fakkell** **støed!**
 En **Wedel** **Jvrigheid** **udaf** **hans** **Dhne** **lyser,**
Forkindret **Føgtelyst** **ophidser** **meer** **hans** **Bloed.**

Wachtmester **strøg** **sit** **Flag** og **sig** **paa** **Flugten** **giver,**
 Men **Bessell** **blev** **befælt** at **sege** **hannem** **op,**
Hans **lyst** **fordoblede** **hans** **nylig** **standsbed'** **Jver,**
Hans **Skib** **leeb** **knap** **sa** **fort** **som** **Blodet** i **hans** **Krop.**

Han

*) **Wachtmester,** saaledes **hedde** **den** **som** **Commanderede** **den** **Svenske** **Flode,** **der** **af** **Gabel** (**som** **Commanderede** **den** **Danske**) **blev** **slaget** og **drevet** **paa** **Flugten,** **men** **af** **Tordenstiold** **opsøgt** og **ved** **hans** **Hurtighed** **erobret,** **da** **den** **havde** **sat** **paa** **grund.**

Han Fiendens Tilstand seer og sine den beretter,
 Som Pilen hid og did gaaer med utroelig Fart,
 Saaledes han sin Cours fra een til anden setter,
 Han var hos Gabel nu og hos Wachtmester snart.
 Kort Heltens Hurtighed, min Tankes overstiger,
 Ilfærdig Geist du er og blir en Skygge dog,
 Alt nok hvad Gabel selv om denne Handel siger:
 Jeg Fiendens Flode slog, men Tordenskiold den toeg!
 Jeg glemmer Rabes Togt, hans Mandom der bortfalder,
 Som Stjerner tabe sig ved Solens sterke glans,
 En Seyervinding mig til Norges Alper kalder
 At krone Vessel med en herlig Laurbær-Krands.
 Igiennem Dybets Svælg den skumme hvide Bølge,
 Hans Mandoms klare Spejl, Bedristers vide Plan,
 Min Sanggudinde ham ved Tankens Fart vil følge
 At see den gavn han gier sit angstet Fødeland.
 Hist inde er en Havn bag Skær og stenle Klippe,
 Befæstet, fast og tryk, ved blot Naturens Gunst,
 Og at dens Sikkerhed desmindre skulle glippe,
 Den gøres dobbelt fast med Arbeid, Magt og Kunst.
 Der ligger den Forraad som Fienden skal bevaabe,
 O blir den Proviant fortært i Norges Land,
 Skal Carl med dette Krud udtordne Norges Skibne?
 Nej gnisten sluffes maae før den blir sadt i Brand!
 Thi senglør Vessel hen til Havnen Dyrskild,
 Udspejler Fiendens Magt erlanger fuld Besked,
 En muelig Seyer strax til Dusket synes smile,
 Og Haabet styrkes meer ved hans Forsigtighed.

Han spiller ingen Tid, men Skibs-Naad sammenkalder,
 Han aabner sit Forsæt og viser dem sin Plan,
 De andre Officers hans Tanke=Sæt bifalder,
 Strax er han færdig til at gribe Fienden an.
 Han faer fra Skib til Skib og Folket Mod indpræger,
 Han Kongens Naade=Ven med sligt livagtigt Træk
 Og Deres gamle Mod med saadan Koes affræger,
 At hver opleftet blev og fremmed fra all Skrak.
 Han griber derpaa an, foragter Skud og Luer,
 Opbrændte, slog bortog all Grund til Fiendens Magt,
 Kyt Carl, din Krigshær bort, hvormed du Landet truer,
 Den Norske Sen alt har dens Støtte edelagt *)
 En dæmper Ilden før dens Hæftighed opkommer,
 En redder noget af den alt begyndte Brand,
 Men dem nu Skionsomhed, og sig hver billig Dommer,
 Hvis gierning af de Loe, mest nyttig kaldes kan?
 Her sadte Tordenskiold med eengang Maal og Skranke
 For mangt et uvist Slag, for mangen Strom af Blod,
 For mange Stød og Tab, som sikkert maatte vanke,
 Hvis Fienden havde først i Landet fæstet Foed.
 Ja mageløse Helt! jeg tænker veed og demmer,
 Fornuft og Skionsomhed stadfæster denne Dom,
 Blev all den Tapperhed vor Eftertid berømmer
 Paa Kyttens Bepeskaal lagt, Dig vægtigt Lod tilkom!

Om

*) Til Belønning for denne vigtige Erobring af den Svenske Flode, paa hvis
 lykkelige Ankomst, hele Fiendens Haab berøvede, blev han af Kongen ophø-
 vet til Commandeur i Søe Staten, skiont han kun den Gang havde væ-
 ret 19ten Maaneder Capitaine,

Om jeg en mere af Din Mandoms Gierning vedste,
 Om Dyrketilen blot og eene Talsmand var,
 Jeg sadte Dig dog høyt paa sande Helters Liste,
 Og over mange som utalte fældet har!
 Thi reys nu op Din Top Du stolte Norges Ceder,
 Naturens Pyramid, Du altid grønne Gran!
 I Norges Alper, I opleste høve eder,
 Sig op du Norske Slagt af Bierg begroede Plan,
 Og roes dig af, at Kuld og Ulm, har sammenælted
 Den Vældig Torden i dit bugtet Bierge Skied,
 Som langs Neptuni Ryg, saa vidt og bredt sig vælted'
 Og midt i Vandet selv, med Ild og Knald udbrod!
 Og fryd dig Thronhiems Bue, du gamle Kongers Sæde,
 I dig saa mangen Helt, fik Grav og Bugge see,
 Den Bessel du har hørt i Berne Svøb at græde,
 Nytt Vrens Blomster streer paa gamles Mausolee!
 Den Tappre Frederich Forundring maae henrykke,
 Da Carl selv forbaust paa Norges Redning saae;
 Men Avind ærgrer sig og haaber at hans Lykke,
 Ved Stromstad, Gottenborg, usynbar visne maae!
 Ney ingen af de Toe Hans Lykke skal formørke
 Og paa Hans Vre-Soel en sætte mindste Plet,
 At kunde holde ud med overlegen Styrke,
 Det sagde Frederich; var mandigt kiækt og ret,
 Han vovede sig selv i Dyenshnlig Fare
 I Haab at kunde naae et mueligt Duffes Maal,
 Den som en livet vil for Landets nytte spare,
 Dens Navn paa Vrens Top, indhugges bør med Staal.

Var Tappert Anslag ey i Selskab her med Lykke,
 Skient Han ey Gottenborg Han dog den Ere vandt,
 At denne Gierning blir et Troefkabs Mestersykke
 Og paa Hans Nidkierhed et sikkert Underpant.

Men skulde Avind, nu sit vrede Dye spiler,
 I nedrig Spaadoms Aand, den seer hans Tres Grav,
 Han til et vigtigt Tog, med svag Udrustning iler,
 Følg med hengivne Geist, see hvor det løber af!

Følg med i Tankens Fart, til Mastrand's vaade Strande,
 Hver Bessels Mandighed, en Ubert Skrak indio,

Da Stykkers Knag og Brag oprorte asgrunds Bunde,
 Usinal paa Tankens Brett det andet Jafons Tog!

En troefast Tapper Ven, en Stverch, vilde raade
 Fra dette farlig Tog, han sagde: Tordenstjold
 Betenk min Edle Ven! at eene Kongens Naade
 Har hidtil reddet Dig fra Dine Fienders Bold,

Hans Forsvar, gjorde selv Misundelse til Skamme,
 Da Stromstads, Gottenborgs, Erobring, sloeg Dig seyl!

Thi vogt Dig! — — Desse Ord just Bessels Sind opflamme,
 Hans Tanke=Drift løeb fort som Skib for fulde Seyl,

Han svarte: Dette ber just min Opmuntring være,
 Min største Avindsmand skal billige hans Gunst,

Min Konges Naade skal den hele Verden lære:
 At han beslytter, han ophever ey omsonst!

Han kom til Mastrand hen, men selv forbauset bliver,
 Da han udføre vil sin nylig gjorde Plan,

Han taus og Tankesuld i Centrum sig begiver
 I nogle Dyeblit, før Slaget skal gaae an.

Som naar en hæstig Storm i saae Minuter dvæler,
 Og atter bryder ud med en fordoblet Magt,
 Saaledes Vyst og Mod, med een gang ham bestæler
 Og høert et Vorne blev til sterke Hønde bragt.

Hans Siel ophidset og Hans Mod begierlig efter
 At overstige all den stejle Hindrings Top,
 Natur og Kunst har sadt, anspendte alle Kræfter
 Og drev Hans Fryghed til dobbelt Hønde op.

Han som en Lynild foer, ifra et Sib til andet,
 Snart var Han Styrmand, snart Constabel, snart Matroes,
 List, Iver, Mod, Forstand, Han hurtig sammenblandet,
 Hvor Farlighed var størst, der var og Vessel hos.

Canoners Torden Knald, Død, Nød og Angst udbrøler
 Og Soelen neppe saae en mere skrækfuld Dag,
 Han all slags Videnskab, kun Frygt undtagen, feiler,
 Men Mastrand Palmen blev for dette kække Slag.

Kan Carlsteen *) kan du modstaae min Heltes Balde,
 Betænk han died har i Klippers Fødeland,
 Og vid der Marmor er i hine Norffe Fialde,
 Som meer end Klippe haard, nedslaae og knuse kan.

Vyst Seclers Muld og Støv fra dit forrustet Pantser,
 Sig djerve Haagen **) op og reys dig af din Grav,
 Til ham af hiemsfød Gran flet evig grønne Krandsfer
 Indskier dens Navn med Noes udi din Ruune Stav,

C

Som

*) Carlsteens Fæstning ved Mastrand anlagt paa en Steen-Klippe af Carl den XI. for at betrygge Dyen og Indløbet, blev og indtaget af Tordenskiold strax efter Byens Erobring.

**) Den Norffe Konge Haagen Haagensen, skal have bygget Mastrand i det 13de Seculo.

Som af en fiendtlig Arm din Foster Blutt udriver,
 Som lyser Odels Ret til Fædres Evendom,
 Paa Kongens Begne, men en Løsning's Sum udgiver,
 Som i den grove Myndt af Krud og Kugler kom.

Om Sturfaugs *) Overmand, fortæl de gamle Jætter,
 Og sig: det Norske Folk er endnu Klippe-groed,
 At det i Tapperhed sin Døes og Ære sætter
 Og en vanslægtigt er fra gamle Fædres Mod.

Kort Mastrand, fort du blir en evig Seyer-Støtte,
 Hoor Hurtighed og Kunst, Erfarenhed og Mod,
 Med rene Pensel-Streg afbilde al den Nytte,
 Som Troeskab æffe kan af noget Helte-Blod!

Selv Bessel undringsfuld betragter denne Lykke,
 Nu sagtes Blodets Drift, nu lægges Sindets Storm,
 Han eftertænkte et høert sit Giernings-Stykke
 I Tankens Vandring gif tilbage til sin Drm, **)

Han sagde ved sig selv: Gud er dog Seyers-Herre,
 I tusend Jarer, Jeg har seet hans Almagts Spenl, ***)

Jeg med utrolig Hast har sieget op til Ære
 Og Lykkens blide Bind har stedse fyldt mit Seygl,

Mit Leb er hastigt nok, maaskee det snart blir endet:

Han spaaer sig selv sin Død; men blev den Spaadom sand?
 Desværre! alt for sand, da Bladet sig omvendt
 Og Freden slukkede den fæle Krigens Brand.

Strax

*) Vide Torfaus Histo. Norveg Libr. 5 Cap. 7.

**) Det første Skib han Commanderede, see pag. 9.

***) Et betydeligt Devtis derpaa saae han, da han imod en Svensk Fregat
 paa 16 Canoner og 60 Mand maatte forsvare sig med en Hufert, hoorpaa
 vare

Strax Tordenstjold uvant til magelige Dage,
 Gik lyst at reyse om, men ach han fandt sin Grav,
 En listig morder toeg den kiække Helt af Dage
 Og Verligheden faldt i Falskheds skjulte Grav.
 Forvoone Stahl! min Sang dit Navn ey skulle navne
 Hvis Sandhed ikke boed at viise Udyds Skam,
 Gid Tiden aldrig Spor af denne Morder leovne,
 Det var alt meer end Gunst om Tiden skjulte ham!
 Selv Nordens Fredrich græd, sig argrer Eversrigs Rige,
 Her daaner og min Geist i døsig Usmagt hen,
 Kan i afbrudte Ord, knap til hans Morder sige:
 Du Dyds, du Verligheds, du Tapperheds Uven!
 Ja! ja! min Helt skient Du i Mandoms Vaar maa hulke,
 Din modne Vres Hest til Tiden frugtbar staaer
 Og Sandhed skrive skal oppaa din Uffes Krulle:
 At ingen Dig i Mod og Troeskab overgaaer!
 Dit Mod og Tapperhed var alle tider bygget,
 Paa idel Nidkerhed for Kongens, Landets Vel,
 Thi blir Din Vre-Krans, forvaret og urnygget,
 Mens Landet eyer Een erkiendtlig, skionsom Siæl!
 Hvad kan den Helt en Beye til Vrens Spids sig bane,
 Sem kun Anferer i een Seyervinding er,
 Da mangt et tappert Blod har malt hans Seyer-Jane
 Og andre Blomster til Hans Vre-Krands frembar?

C 2

Saa

vare Tre Trepundige jern Stykker og 21 Mand, hans Tjenere iberegne-
 det meste Nederlag skeede i den Action af Tordenstjold selv med Haand-
 Gevær: hvorledes han har været bevæbnet, kan man slutte deraf, at han
 maatte smaae hulke sit Tin til Skraae.

Saa her vor **Tordenskiold** som købte en sin Lykke
 Af andres blodig Svæd, som laante en sit Navn
 Af andres Tapperhed, som Helters Mesterstykke,
 Paa deres Liste staae som Helt i Navn og Gavn.

Klæb ved din Gane fast, hver nedrig Vinds Tunge
 Som nogen Heltes Navn og Ære nægte tør;
 Men Mand og Geist bestæl hvers Vone som vil stunge
 Og skialdre om den Noes, som Dyd og Mandom ber!

Hvad skulde andre vel opmuntre, lede, drive,
 At vandre modig frem i Formands Tappre Fied,
 Naar Eftertiden en oprigtig ville give
 En Ære-Krands til Ven, for tappre Heltes Svæd?

Tag dette døde Helt! til Din fortiente Ære!
 Den gior dog hvad han kan, som gier en Krands af Straa:
 Ach kunde jeg i Sang, som Du blant Helter, være,
 Saa skulle Du og jeg, halv Verden overgaae!

Men kan vort **Norden** en saa stor en Skialder vise,
 Saa viser dog min Sang, skiont en med stolte Ord,
 At hvo som kun har Kraft og Lyst en Helt at prise,
 Kan finde Forraad nok, til Helte-Digt i **Nord**.

*
 **

*
 **

*
 **

Hvis nogen Fiende tør dumdriftig sig indveste
 Og smitte vil med Blod det grønne Fredens Eng,
 Viis **Danmark**, **Norge**, viis, at du har endnu Helte,
 Men Himmel lad dem dee paa deres sotte Seng!

